

FÖRSVARET FRÄMST

DEN 25 juni 1950, den dag då den kommuniststyrda folkrepubliken Nordkorea igångsatte sitt länge förberedda överfall på grannen i söder, har blivit en vändpunkt i efterkrigstidens utrikes- och militärpolitik. De fem månader som nu gått ha bokstavligen skakat världen. Ingen del av jordklotet har i själva verket förblivit oberrörd av det nya kriget, trots att det utspelas på en begränsad yta i en jämförelsevis avlägsen vrå av världen. Detta visar, hur labilt dagens världsläge egentligen är, hur långt blockbildningen Öst-Väst fortskridit och hur världen har krympt i de moderna kommunikationernas tidevarv. Koreakriget har ånyo aktualiserat den allvarliga frågan om det tredje världskriget. Härtill ha också bidragit de därefter med raffinerad skicklighet igångsatta östaktionerna i Indokina, i Tibet och nu senast den kinesiska interventionen i Koreakriget. Det är förståeligt, om folken i Väst fråga sig hur långt Öst egentligen skall få gå, innan hans oupphörligt aggressiva politik vändes mot honom själv.

Denna vändning har i själva verket redan ägt rum. USA:s och FN:s beslutsamma ingripande till den överfallnes hjälp redan på det nya krigets första dag utgjorde inledningen till en rad åtgärder, som alla ytterst syfta till att klargöra för Öst att våld kommer att mötas med våld. När andra metoder ha visat sig i stort sett verkningslösa såsom argument i det pågående kalla kriget, har man i fullt medvetande om konsekvenserna nu tillgripit de militära medlen, upprustning på alla det moderna krigets områden. Genom att rustningskurvan under tiden före fått peka nedåt i nästan samtliga väststater, har man nu mycket att taga igen; det kommer därför att krävas lång tid innan de nu inledda åtgärderna nå full effekt. Under denna farliga väntan är krigsrisker större än någonsin. Och Östs utgångsläge, med den ursprungliga skyddsbarriären utbyggd till en rad anfallsbaser längs den hela världen omspannande frontlinjen, ter sig så gynnsamt att det kan fresta till att utnyttjas. Därför är den naturliga parollen i dag överallt i den ännu fria världen: *försvaret främst*.

Försvaret främst

Vårt land har tagit sin del av ansvaret för FN:s ingripande i Korea. Vi måste vara beredda att på samma sätt fullgöra våra åtaganden, om krig skulle utbryta på oss närmare håll. Det kan då hända, att vi icke kunna eller få lösa vår uppgift genom att allenast bidra med ett fältsjukhus. Därvidlag spelar det ingen roll, att vi genom att icke ansluta oss till Atlantunionen ha markerat vår alliansfrihet, vår önskan att, såvitt möjligt, stå utanför. Därtill kommer att vårt hörn av världen, genom de militärpolitiska faktorernas verkan, tillhör de mera utsatta; vår möjlighet att undgå att indragas i ett världskrig måste, tyvärr, beräknas vara mycket liten.

I vårt utsatta och ensamma läge finns det bara ett medel, varigenom vi själva kunna öka denna möjlighet — *ett starkt försvar*. I riktigt medvetande härom lyftes genom samfällt beslut av våra demokratiska partier försvarsfrågorna över partistriden kring septembervalet. Enigheten är likaledes stor om behovet av ett effektivt försvar, men alltjämt gå meningarna alltför mycket isär, då det gäller att omsätta de vackra orden i handling. Luckorna och blottorna i vår rustning äro utmanande stora och öka våra risker. Vid den naturliga avvägningen mot andra uppgifter och behov skola vi icke yvigt orda om det svenska försvarets förträfflighet i jämförelse med de grövre försummelserna på andra håll, utan vi måste utgå från den enda reella grundfaktorn: vad måste vårt försvar prestera för att lösa sin uppgift »om kriget kommer». Göra vi så, så framstår även för oss såsom naturlig och nödvändig parollen: *försvaret främst*.

En av de viktigaste förutsättningarna för ett försvarsväsendes effektivitet är att försvaret bäres upp av en fast folkmening. Men en verklighetsbetonad sådan kan uppkomma och fortleva endast om varje medborgare verkligen inser vad det gäller. Han måste känna det moderna krigets karaktär, dess brutalitet och fullständiga hänsynslöshet. Han måste också vara förtrogen med försvarets uppgifter och verkningssätt och med sin egen förmåga att fylla den plats i ledet, där han och alla vi andra, utan undantag, ha att kämpa, »om kriget kommer».

Där brister det. Den bristen *kan* bli avgörande. Saklig och vid upplysning är därför en angelägen uppgift. Det är i känslan härav och av tidslägets allvar som Svensk Tidskrift ger ut detta speciella häfte om *vårt försvar*.